

Μικρά Ολυμπιακά Ανάλεκτα. Η φενάκη του ρεκόρ

[Πολιτισμός](#) / [Αθλητισμός](#)

[Θέμος Γκουλιώνης, Χειρουργός, Οφθαλμίατρος, Δρ. Πανεπιστημίου Αθηνών](#)

«Πρωταθλητισμός» ονομάζεται η επιδίωξη του ρεκόρ.

Απαραίτητη προϋπόθεση είναι η ΕΠΙΔΟΣΗ.

Στους Ολυμπιακούς Αγώνες, και γενικά σε όλους τους Αθλητικούς Αγώνες, ποτέ δεν μετρούσαν τίς επιδόσεις: Σέ όλες τίς ανασκαφές που έχουν γίνει επί 200 χρόνια, έχουν, μέχρι σήμερα, ευρεθεί 20 δίσκοι. Ουδείς όμοιος στη διάμετρο, το βάρος και το κράμα τού μετάλλου (ο μικρότερος 2,5 κιλά και ο βαρύτερος 7 κιλά). Δεν είχαν τη δυνατότητα οι Έλληνες να κάνουν ένα ενιαίο καλούπι; Δεν είναι αυτό: Προσπαθούσαν να αποφύγουν την «επίδοση» η οποία αποτελεί την κακοήθη νόσο τού Αθλητισμού, η οποία επίδοση μετατρέπει τον Αθλητή σε ΑΘΛΙΟ, σε άνθρωπο «πλήρη άθλων» (όπως λέγει και το λεξικό της «Πρωίας»).

Δεν ήταν ο σκοπός τού Αθλητισμού να βελτιώνεις την ταχύτητά σου, να πηδάς πιο ψηλά και να σηκώνεις πιο βαριά αντικείμενα!

Επί παραδείγματι, αυτός που είναι ο «ρέκορντμαν» τού ύψους, πηδάει μια πιθαμή πάνω από το κεφάλι του. Ας υποθέσουμε ότι μετά από χρόνια κάποιος θα πηδήξει δύο πιθαμές πάνω από το κεφάλι του, άντε και τρεις ή και τέσσερις. Ο ψύλλος όμως πηδάει 100 φορές το μπόϊ του. Άντε και μετά από πολλά πολλά χρόνια, κάποιος θα φθάσει να πηδάει 200 φορές το μπόϊ του και θα δώσει μια και θα πηδήξει επάνω από τον Πύργο τού Άιφελ. Για τον Ελληνικό Πολιτισμό αυτό θα αποτελεί ένα «ψύλλου πήδημα».

Άλλο παράδειγμα: Ο ταχύτερος άνθρωπος της Γής, ο άνθρωπος-βολίδα όπως τον λένε, τρέχει τα 100 μέτρα σε 9 δευτερόλεπτα άρα 40 χιλιόμετρα την ώρα. Στην πράξη δεν μπορεί να πιάσει ούτε ένα πρόβατο!

Δεν θέλω να συνεχίσω, γιατί το θέμα είναι από μόνο του για κλάματα.

<https://bit.ly/3sppQjX>